

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové, soudkyně Lenky Matyášové a soudce Tomáše Blažka v právní věci žalobce: **T. K.**, zastoupený JUDr. Petrem Doležalem, advokátem, sídlem Mazovská 476/2, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2022, č. j. KK/1883/DS/22-3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 5. 2023, č. j. 17 A 5/2023-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Ostrov, odbor dopravně správní (dále jen „městský úřad“), vydal dne 20. 6. 2022 pod č. j. ODS-11083/2022-Svo rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), za který mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Žalobce se vytýkaného přestupku dopustil porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 10. 2. 2022 v 10:56:03 hod. na pozemní komunikaci č. I/13, v obci Boč před domem č. 108, ve směru jízdy od Chomutova na Ostrov, řídil motorové vozidlo zn. MAN, bílé barvy, reg. zn. X, přičemž v tomto úseku, kde je maximální dovolená rychlost jízdy 50 km/hod., překročil rychlost o 20 km/hod. Žalobci byla laserovým měřičem rychlosti LaserCam4 (obsluhovaným policistou dopravního inspektorátu Karlovy Vary) naměřena skutečná rychlost jízdy 70 km/hod. (po odečtení odchylky měřicího zařízení). Žalobce byl na místě hlídkou Policie ČR zastaven, po předložení dokladů k řízení ztotožněn, bylo sepsáno oznámení o přestupku, s nímž byl žalobce seznámen. Vzhledem k tomu, že žalobce s přestupkem nesouhlasil a odmítl oznámení podepsat, byl poučen, že přestupek bude projednán ve

správním řízení. Proti prvostupňovému rozhodnutí městského úřadu se žalobce bránil odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Plzni zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Krajský soud neshledal důvodnou námitku nedostatečného vymezení místa v popisu skutku (žalobce namítal, že obec Boč nelze na mapách vyhledat, taková obec neexistuje). V této souvislosti krajský soud uvedl, že v rozhodnutí je místo měření specifikováno nejen jako „obec“ Boč, ale také silnicí první třídy. Ačkoli tedy obec Boč neexistuje a ve skutečnosti se jedná pouze o část obce Stráž nad Ohří, dle krajského soudu nelze místo zaměnit. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že došlo k manipulaci s výstupem z rychloměru LaserCam4. Dle krajského soudu nebyl důkaz výstupem z rychloměru žalobcem konkrétně zpochybněn, z ničeho nevyplývá, že by byl jakkoli měněn a fotografie byly modifikovány. Krajský soud poukázal na obsah spisové dokumentace, která obsahuje snímek zachycující měřené vozidlo žalobce a snímek s detailem poznávací značky vozidla, včetně informací popisujících okolnosti pořízení snímku (datum, místo a čas). Namítal-li dále žalobce, že výstup z měřicího zařízení neobsahuje GPS souřadnice, a tedy jej nelze považovat za věrohodný, krajský soud v řízení ověřil, že platný snímek je možno pořídit i bez údajů GPS (existuje varianta nastavení, dle které GPS údaje zůstanou vypnuty). Bylo-li při nastavování zařízení zadáno jako místo měření „Boč 108“, jednalo se dle krajského soudu o specifikaci, která postačovala k určení konkrétního místa, kde bylo měření provedeno. Absence GPS souřadnic na výstupu tak platnost a správnost provedeného měření neovlivnila. Dle krajského soudu proto nebylo třeba provádět žalobcem navrhovaný důkaz návodem k obsluze.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Zopakoval námitku, že na základě označení místa přestupku ve výroku správního rozhodnutí „Boč 108“ (bez specifikace GPS) nebylo možné místo dohledat v katastru nemovitostí ani prostřednictvím aplikace Google Mapy, neboť obec Boč neexistuje. Stěžovatel namítal, že z tohoto důvodu nemohl zjistit, kde konkrétně se přestupku dopustil. Nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že místo bylo možné určit i na základě označení silnice I/13. V této souvislosti namítal, že po něm nelze požadovat, aby na mapě „projížděl“ celou trasu vedoucí po silnici daného označení a hledal místo s názvem Boč. Není-li možné místo spáchání přestupku vymezené ve výroku rozhodnutí vyhledat, nelze dle stěžovatele rozhodnutí s takovým výrokiem akceptovat. V návaznosti na uvedené stěžovatel považoval napadený rozsudek také za nepřezkoumatelný, neboť z něj není patrné, z čeho krajský soud dovodil, že přestupek byl spáchán v obci Stráž nad Ohří.

[4] Stěžovatel také opakovaně zpochybnil výstup z rychloměru, který byl dle jeho názoru před vytištěním upravován a doplňován. Dle jeho názoru nebyl originální záznam z rychloměru (v lepší kvalitě a obsahující více dat) do spisu vůbec založen. Stěžovatel namítal, že za tím účelem navrhoval důkaz návodem k obsluze, jehož provedení však krajský soud odmítl pro nadbytečnost. Na podporu své argumentace stěžovatel odkázal na analogii s § 4a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, dle kterého by byl záznam z rychloměru poskytnut v lepší kvalitě, ačkoli je nepochybné, že v přestupkovém řízení má z pohledu zásahu do práv účastníka zásadnější vliv. Pokud se dle

pokračování

stěžovatele správní orgány i krajský soud spokojily s důkazem minimální kvality, nedošlo k náležitému zjištění skutkového stavu věci.

[5] Žalovaný práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, která se uplatní také v nyní posuzované věci (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31). V daném případě však Nejvyšší správní soud naplnění žádného z uvedených kritérií přijatelnosti kasační stížnosti neshledal.

[8] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že z odůvodnění rozsudku krajského soudu je v souladu s dosavadní judikaturou patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupoval při jejich posuzování a hodnocení a proč pokládá stěžovatelovy námitky za nesprávné (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Rozsudek obsahuje také logicky odůvodněnou úvahu o místě spáchání dopravního přestupku v obci Stráž nad Ohří, jejíž část se nazývá Boč.

[9] Ke stěžovatelově námitce o nedostatečném určení místa přestupku v popisu skutku obsaženém ve výroku správního rozhodnutí (označeného názvem obce, která neexistuje), Nejvyšší správní soud uvádí, že touto otázkou se již ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015-43, bod 13, Nejvyšší správní soud uvedl, že přesné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí není samoučelné. Hlavním důvodem, proč judikatura vyžaduje, aby byl skutek ve výroku správního rozhodnutí ve věci správního trestání vymezen co nejpřesněji, je právní jistota a vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím tedy i vyloučení opakovaného postihu za týž skutek, což by představovalo porušení zásady *ne bis in idem*. Přehledně pak Nejvyšší správní soud nároky na specifikaci skutku vyjádřil v rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23: „*Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možnosti přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli*

výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti“. V rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, bod 28, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné“.

[10] V souzeném případě vymezení místa přestupku ve výroku správního rozhodnutí (v obci Boč, cca 130 m před domem č. 108, na pozemní komunikaci č. I/13 ve směru jízdy na obec Ostrov) v souladu se shora citovanou judikaturou zcela postačuje k nezaměnitelné identifikaci místa, kde došlo ke spáchání přestupku. Je zároveň zjevné, že k určení místa nebylo třeba, aby stěžovatel na mapě „projížděl“ celou trasu vedoucí po silnici daného označení a hledal název Boč, jak nepřipadně poukazuje v kasační stížnosti. K určení místa měření totiž postačovalo doplnit vyhledávání o údaj čísla domu 108, které místo jednoznačně identifikuje (ve spojení s dalším údajem cca 130 m před tímto domem). Stěžovatelovo tvrzení, že z důvodu nedostatečné specifikace místa ve výroku rozhodnutí nemohl zjistit, kde se přestupku dopustil, Nejvyšší správní soud pokládá za účelové také z toho důvodu, že stěžovatel byl vzápětí po provedeném měření zastaven hlídkou Policie ČR, což dokládá mj. další fotodokumentace založená ve správním spisu. Na místě s ním bylo sepsáno oznámení přestupku, které odmítl podepsat. Stěžovatel si tedy nepochybně byl vědom toho, kde konkrétně se dopravního přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti dopustil.

[11] Stran námitek zpochybňujících výstup z rychloměru, s nímž bylo dle stěžovatele manipulováno, byl dodatečně upravován a neodpovídá vzoru, Nejvyšší správní soud poukazuje na závěry judikatury, dle které je pro posouzení věci rozhodující, zda správní orgány opatřily „*takovou sadu důkazů, z níž lze po řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění*“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 As 69/2020-33, bod 10). Přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti přitom spolehlivě prokazuje průkazná fotodokumentace ve spojení s údají o provedeném měření, spolu s oznámením o přestupku a ověřovacím listem rychloměru, případně též v kombinaci se svědeckými výpověďmi zasahujících příslušníků Policie ČR nebo záznamem z průběhu měření (viz např. již citovaný rozsudek č. j. 6 As 69/2020-33, rozsudek ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 As 69/2020-33, rozsudky ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, ze dne 23. 10. 2019, č. j. 8 As 228/2018-53, a ze dne 26. 11. 2019, č. j. 1 As 39/2019-29, nebo usnesení ze dne 2. 3. 2022, č. j. 6 As 9/2021-36). V daném případě se vydaná správní rozhodnutí o veškeré shora vyjmenované důkazy opírají a jejich zpochybnění stěžovatelem zůstalo v rovině ničím nepodloženého tvrzení. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 18. 1. 2022, č. j. 10 As 182/2020-38, „*ke zpochybnění výsledků měření nepostačují jen obecná a ničím nepodložená tvrzení stěžovatele. Ke zpochybnění výsledku měření musejí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50)*“. Takové důvody však v daném řízení nevyvstaly, spáchání přestupku naopak prokazuje celý komplex důkazů obsažených ve správním spisu.

pokračování

[12] Překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci stěžovatelem potvrzuje výstup z rychloměru obsahující fotografii zobrazující stěžovatelovo vozidlo se záměrným křížem, datum, čas a místo měření (které je dostatečně určité i bez uvedení GPS souřadnic), včetně hodnoty naměřené rychlosti, a dále snímek zachycující registrační značku vozidla. Z tohoto důkazu ani z dalších podkladů obsažených ve správním spisu neplynou žádné (natož důvodné) pochybnosti o správnosti měření. Krajský soud proto správně dovodil, že v řízení nebylo třeba se blíže zabývat nepodloženými a účelovými tvrzeními ani na jejich základě provádět další dokazování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61). V rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 6 As 397/2020-39 (viz bod 15), pak Nejvyšší správní soud k uvedenému vyslovil, že *„byla-li změřená rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána (a měření nebylo anulováno), lze dovodit, že je možno měření považovat za správné a souladné s návodem k obsluze (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 10 As 282/2019-39, bod 58). V daném případě tedy krajský soud správně dovodil (a také náležitě odůvodnil), že v řízení nebylo nutné provádět důkaz návrhem k obsluze, neboť stěžovatelova tvrzení nebyla schopna vyvolat pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu.*

[13] K poukazu stěžovatele na analogické užití ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím Nejvyšší správní soud závěrem podotýká, že toto ustanovení není v dané věci rozhodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již zmiňované usnesení č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu